

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙΟ ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοον κι' εἰκοσὶν μετροῦντες χρόνον
ἐδρευόμεν' σ' τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἑνακόσ' ἀκόμα,
ἴλοι τὴν Ἀνθρώποι θάχουνε' σ' τὸ στόμα.

Ὅκτώδρης, εἰκοσιπτά,
ἐδάφη σείονται σεπτά.

Ποῦντος χίλια διακόσα τριάντα,
σταυροφόροι νικοῦν κατὰ πάντα.

Τῶν ὥρων μας μετὰβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὠ φ ρ ἄ γ κ α ε ἰ ν α ἰ μόνο
Γιὰ τὰ ζέναθμως μέρη—δ ε κ α φ ρ ἄ γ κ α κ α ἰ σ τ ὸ χ ε ρ ἰ

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ἐπὶ πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
μέ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομίων τέλη.

Θαυμασία ὀπτασία.

Λοιπὸν ξεχάνονται δεινὰ
καὶ τόση καταφρόνεια;
λοιπὸν γυρίζουνε ξανά
λησμονημένα χρόνια;

Λοιπὸν ἀλήθεια πῶς γελᾷ κι' ἡ μαύρη γῆ τοῦ πόνου,
ὅπου τὴν ἀπεμέρανε φαρμακωμένο χνῶτο;
λοιπὸν ἀλήθεια πῶς κι' ἐμῆς' σ' τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου
τορπίλῃ Βότῃ' κάναμε τὸ ψαριανὸ μπουρλότο;

Λοιπὸν ἀλήθεια πῶς μικρὸ τῆς Ὑδρας πολληκάρῃ
ἔβυνησε μ' ἀστραπόβροντα τὸν ἴσχιον τοῦ Κανάρη;
Ἀλήθεια πῶς ἀλάλαξαν ἐλευθεροὶ καὶ δοῦλοι,
καὶ σὲ φλεγόμενα νερά
τάραχαι τραγουδοῦν Φαρά,
τὴν Ὑδρα τοῦ Μισοῦλης;

Ἀλήθεια πῶς Ἐλευθεριὰ
φωτλαῖς ἀναρριπίζει,
κι' ἀπὸ νερὸ κι' ἀπὸ στεριά
Ἑλληνικὴ παλληκαριὰ
χαρμόσυνη σαλπίζει;

Ἀλήθεια πῶς πετοῦν αἱ τοὶ
δικέφαλοι μὲ Νίκη,
πῶς μπαίνουν νικηταὶ Σιτατοὶ
μὲς' σ' τὴν Θεσσαλονίκην,
καὶ στέκει καὶ προσεύχεται Βασιλικὴ πορφύρα
ἔμπροσθ' αὐτῷ τάφῳ μάρτυρος, ὅπου σκορπίζει μύρα;

Ἀλήθειαις βγήκαν ὅλ' αὐτὰ,
κι' Ἐλευθερὴ μᾶς χαιρετᾷ
καὶ τῶν Φαρῶν ἡ ῥάχη.

Κι' ἡ νέα πλάσις κι' ἡ φυλὴ
ἐμᾶς προγόνους θὰ καλῇ,
ἐμᾶς προγόνους θ' ἀχῇ...

Ἦλθε κι' ὁ τρανός Γαριβαλδινός.

Καὶ τώρα, πατριώτη,
τραγοῦδῃσε μὲ τόνον
ἐκείνον τὸν Ριτσιώτη
τῶν Ερυθροχιτώνων.

Ἐκεῖνος δ' οὐ πάλῃ
Ἐλευθερίας μεγάλῃ
καὶ δίκαιος ἀγών,
προσέρχεται σφριγῶν.

Κάθε παλληκαριὰ
δόξα τῆς καὶ τιμῇ
τῶν νὰ πολεμῇ
μόνο γιὰ Ἐλευθεριά.

Ἐκεῖνος ὁ Ριτσιώτης
τῶν Ερυθροχιτώνων
γίνεται στρατιώτης
ὑπὲρ Ἰδέας μόνον,
κι' ὑπὲρ ἐκείνης πάλιν τὸ ξίφος ἀναρτᾷ...
ἐβίβα Γαριβάλδη, ἐβίβα λιμπερτά.

Τῶν Ἀκροκεραυνίων ἀκούω κεραυνούς,
σταυροὶ τροπαιοφόροι λάμπουν 'στοὺς οὐρανοὺς.
Ἐλευθερίας ἕμνος, ἀγγέλων μουσικῇ,
χορεύει φουστανέλα καὶ βράκα Κορητιῇ,
μαζί των καὶ κουφάρια χορεύουνε κυρτά...
ἐβίβα Γαριβάλδη, ἐβίβα λιμπερτά.

Ὅλους τοὺς εὐλογεῖ
τῆς Ἐκκλησιᾶς ἡ χάρις,
'στῆς Νηάουσας τῇ γῇ
κι' ὁ Ρήγας καββαλάρης,
καὶ κάθε σκλάβου στήθος 'στὸ διὰ βίαιου σκιρτᾷ...
ἐβίβα Βασιλῆα μας, ἐβίβα λιμπερτά.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Ἐν μέσῳ τόσοῦ κλύδωνος, ἐν μέσῳ τῆς ζάλης,
τί πρῶτον σήμερα νὰ πῆς καὶ τί νὰ πρωτοψάλῃς;
Χιλιμιντρίζουν ἄλογα τριγύρω μας βαρβάτα...
γιὰ κύτταξε 'στὸν Ὀλυμπο παλὰ καπετανάτα.
Μὲ τοὺς προγόνους σήμερα μιὰ δόξα μᾶς ἐνώνει,
καὶ τοῦ Στρατοῦ τὸ Μάνλιχερ τὸ χαιρετᾷ μὴ λῶνι.

Σὲ τέτοιο πανηγύρι
χαῖρε, καὶ μένη κοῦτρα,
καὶ κτύπα τὸ ποτήρι.

Κι' ἐκεῖ 'στὰ Γιαννιτὰ
τῶν Τουρκαλάδων μοῦτρα
γινέκανε παταξ.

Κλαίει καμπόσοι φίλοι γιὰ τῆς Τουρκίας τὰ ράκη,
γιὰ τὰ πολλὰ τῆς κλῆς καὶ γιὰ τὰ μεγαλεῖα,

Ἦραμε καὶ τὴν Ἰμβρο, καὶ τὴν Σαμοθράκη,
Ἦραμε καὶ τὴν Θάσσο, ποῦχει καὶ μεταλλεῖα.

Ἐχει μεγάλον πλοῦτον,
εἶχε, δρὲ μπουντζαλᾷ,
καὶ μάμπα πολλὰ,
κι' ἐκ τῶν μαρμάρων τούτων
ἀγάλματα θὰ γίνουν γιὰ κάποιους κουνενέδες,
ποῦ τόσα σχεδιάζουν μέσα 'στους κερφενέδες.

Βροντοῦν σημερινοὶ
κι' ἀρχαῖοι Τουρκομάχοι,
καὶ 'στὸν Ψαρῶν τὴν ράχην
στημέν' ἡ γαλανὴ
σκεπάζει μιὰ Δόξα, ποῦ μὲ δαφνῶν κλωνάρια
σωτήρας στεφανώνει καὶ νίκης παλληκαρία.

Μαχῶν πανηγύρι
λαοὺς ἐξεγείρει,
Σταυρὸς ὀδηγεῖ.